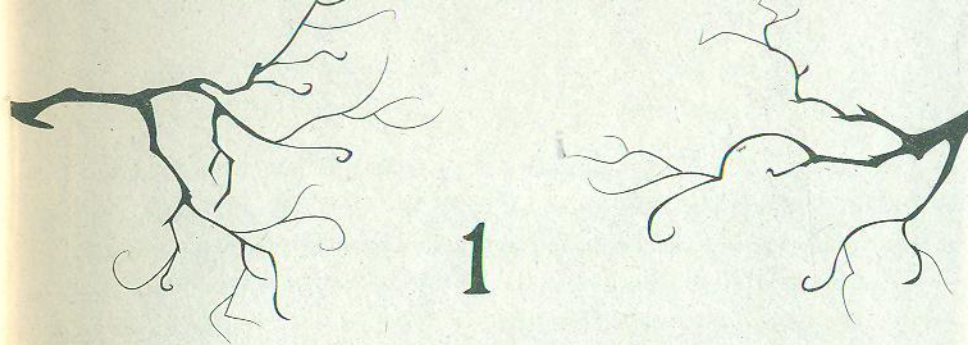

Маєток Білтмор

Ешвілл, Північна Кароліна

1

Серафіна розплющила очі й побачила лише пітьму. Наче вона взагалі не відкривала очей. Вона знаходилася глибоко у темній порожнечі бурхливого напівсонного світу, коли прокинулася від звуків приглушеного голосу, але тепер не було ані голосу, ані звуку, ані жодного руху.

Її котячі очі завжди могли бачити навіть у найтемніших, найтьмяніших місцях, але тут вона була сліпа. Дівчинка шукала хоча б тьмяного мерехтливого відблиску посеред мороку, але місячне світло не пробивалося крізь вікно, а у коридорі навіть віддалік не тремтів млявий вогник ліхтаря.

Лише пітьма.

Вона закрила очі і знову розплющила їх. Але нічого не змінилося. Все одно темрява залишалася непроглядною.

«Може, я справді осліпла?» — подумала Серафіна.

Збентежена, вона спробувала дослухатися до пітьми, як робила, коли полювала на щурів глибоко у розгалужених коридорах підвалу Білтмора. Але не було чути ані скрипіння будинку, ані слуг, що працюють у віддалених кімнатах, ані батькового хропіння на сусідньому ліжку, ані гуркоту техніки, ані тикання годинника чи кроків. Було холодно і тихо,

такого вона ніколи раніше не відчувала. Вона вже була не у Білтморі.

Згадуючи голос, що розбудив її, Сера прислухалася знову, але чи лунав він насправді, чи був частиною сну, було годі з'ясувати, бо тепер він зник.

«Де я? — здивовано подумала дівчинка. — Як я тут опинилася?»

Потім, наче у відповідь на її запитання, нарешті долинув якийсь звук.

Стук-стук.

І все.

Стук-стук, стук-стук.

Її серцебиття і пульсація крові.

Стук-стук, стук-стук, стук-стук.

Повільно язиком облизавши потріскані, сухі губи, Серафіна відчула слабкий присмак металу у роті.

Але то був не метал.

Це була кров — її власна кров, що сочилася на язик і губи.

Сера спробувала прочистити горло, але потім схвильовано, рвучко, несамовито, запаморочливо вдихнула, розкривши рот, щоб втягнути якнайбільше повітря, неначе то був перший подих у її житті. Кров почала рухатися, і в руках, ногах і по всьому тілу відчулося поколювання.

«Що відбувається? — подумала Серафіна. — Що зі мною сталося? Чому я прокидаюся саме так?»

Думаючи про своє життя, вона пригадала, як жила з па у майстерні, боролася з Чорною мантією і Витим посохом разом зі своїм найкращим другом — Брейденом. Її нарешті було дозволено ходити великими кімнатами у денному світі посе-

ред пишного панства. Але коли дівчинка спробувала згадати, що відбулося далі, це скидалося на намагання згадати невловимі деталі глибокого сну, які розчиняються тієї ж миті, щойно ви прокидаєтеся. Це дезорієнтувало і збентежило Серу, наче вона хапалася за пошарпані уривки минулого життя.

Сера ще не ворушилася, але відчувала, що лежить голічерева на довгій, пласкій поверхні. Ноги лежали прямо, а руки були акуратно складені на грудях, наче хтось шанобливо і турботливо вклав їх туди.

Серафіна повільно роз'єднала руки і поклала їх уздовж тіла, щоб помацати поверхню під собою. Та була жорсткою, схожа на грубі дерев'яні дошки, але на дотик вони були, на диво, холодні. «Дошки не повинні бути холодними, — подумала дівчинка. — Не настільки. Не крижаними».

Серце у грудях почало калатати. В середині здійнялася несамовита паніка.

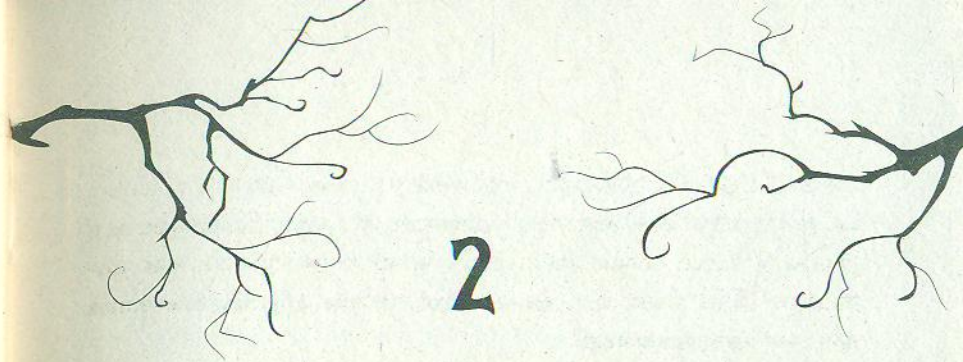
Серафіна спробувала сісти, але одразу ж вдарилася лобом об тверду поверхню за декілька дюймів над нею і знову впала, скривившись від болю.

Вона притиснула руки до верхніх дощок. Пальці стали її єдиними очима. Між дошками не було жодних отворів чи щілин. Долоні почали пітніти. Дихання стало уривчастим. Серу охопив відчайдушний страх, вона вигнулася і засовалася, але навколо були самі дошки, лише за декілька дюймів від неї. Вона гупнула в них ногами. Почала стукати кулаками. Але дошки оточували її, охопивши зусібч.

Серафіна загарчала від розпуки, страху і гніву. Вона дряпалася і метушилася, вигиналася і крутилася, але не могла звільнитися. Її зачинили у довгому, пласкому дерев'яному ящику.

Сера з відчаєм притиснула обличчя у куток ящика і понюхала, наче маленьке звірятко, зачинене в пастці, сподіваючись упіймати запах зовнішнього світу через тонкі щілини між дошками. Вона понюхала один куток, потім другий, але запах довкола був однаковий.

«Земля, — подумала вона. — Я оточена вологою, затхлою землею. Мене поховали заживо!»

Серафіна лежала всередині холодної темної труни, похованої під землею. Розум сповнився жахом. «Мені потрібно вибратися звідси, — подумала вона. — Мені потрібне повітря. Я не померла!»

Але вона нічого не бачила. Не могла рухатися. Чула лише звук власного нерівного дихання. На скільки вистачить повітря? Вона відчула, як стискаються легені. На них тиснула її власна грудна клітка. Вона хотіла до татка! Вона хотіла, щоб мати прийшла і відкопала її. Хтось має її врятувати! У нестямі вона притисла руки до кришки домовини над головою і штовхнула щосили, але та не зрушила з місця. Власний вереск боляче відлунював у вухах у цьому страшному, закритому чорному місці.

Потім вона подумала про те, що сказав би па, якби був поряд. «Не втрачай здорового глузду, дівчинко. Второпай, що тобі потрібно зробити, і дій».

Серафіна ще раз протяжно вдихнула, а потім заспокоїлася і спробувала все обдумати. Вона нічого не бачила, але, провівши пальцями по спідниці і рукавах своєї сукні, з'ясувала, що вони сильно порвані. Їй спало на думку, що якби вона померла і відбувся похорон, то люди одягли б на неї гарну

сукню. Той, хто її поховав, квапився. Хтось подумав, що вона померла? Чи хотів, щоб вона зазнала мук найжахливішої смерті?

Цієї миті Сера почула над собою слабкий відзвук рухів. Серце сповнилося надією. Кроки!

— Допоможіть! — закричала вона так голосно, як тільки могла. — Допоможіть! Будь ласка, допоможіть мені!

Вона кричала і кричала. Сера гупала у дошки над головою. Біла ногами. Але кроки віддалялися, а потім і зовсім стихли, залишивши по собі таке цілковите безголосся, що Серафіна вже засумнівалася, чи чула щось узагалі.

Це був той, хто поховав її? Може, кинув останню лопату землі на могилу і покинув її тут? Чи це був випадковий перехожий, який і гадки не мав, що вона тут? Серафіна вдарила кулаками по дошках і закричала:

— Будь ласка! Мені потрібна ваша допомога! Я тут!

Але все було марно.

Вона лишилася на самоті.

Серафіна відчула, як темна хвиля безнадії наповнює її душу.

Вона не врятується.

Не виживе...

Вона не переживе цього...

«Ні, — подумала вона, стиснувши зуби. — Я не дозволю собі померти тут. Я не здамся. Я буду сміливішою! Я знайду вихід!»

Дівчинка ковзнула униз до кінця домовини і вдарила ногами. Щорсткі дошки труни, схоже, були тонкими і грубими, витесаними нашвидкуруч, не як для годящої міцної труни,

але наче ветхий ящик, збитий зі старих коробів з-під яблук. Але земля навколо хиткої деревини огортала дошки так міцно, що зламати їх не було жодної змоги.

Але потім у неї виникла ідея.

«Опускають на шість футів під землю», — так відповіли їй па багато років тому, коли Серафіна запитала його, що роблять із мерцями. «У наших місцях їх ховають на глибині шести футів», — сказав він.

Вона скоціюрбилася у темному, тісному просторі, зіщулившись, наче маленьке кошеня у коробці з-під жіночого взуття, і розташувалася так, щоб мати змогу притиснути долоні до центру кришки домовини. Сера усвідомлювала, що шість футів землі мають важити дуже багато. А па навчив, що центр дошки — то найслабше місце.

Пам'ятаючи ще дещо із татової науки, Серафіна постукала по дошці над нею, прислухаючись. «Тук-тук-тук». Потім посунулася на декілька сантиметрів і знову постукала. «Тук-тук-тук». Вона стукала, допоки не знайшла місце із трохи глибшим, більш порожнистим звуком, де земля була утрамбована менш щільно над дошкою. «Саме тут».

Але що тепер? Навіть якщо їй вдасться розламати дошку, то на неї посиплеться ґрунт.

Рот і ніс наповняться землею, і вона задихнеться. «Це не спрацює...»

Раптом Серафіна дещо вигадала. Вона щільно застібнула комір сукні навколо шиї, а потім потягнула спідницю на голову, навиворіт, так щоб тканина закрила обличчя, особливо рот і ніс. У труні було затісно і незручно рухатися, але їй вдалося зав'язати сукню довкола голови, а потім витягнути руки

з рукавів, аби звільнитися. Якщо їй пощастить, тканина на обличчі забезпечить її декількома необхідними секундами.

Розуміючи, що сили лише самих рук не достатньо, аби злати дошки, вона перевернулася на живіт й уперлася плечима в центр кришки домовини.

Зосередившись, дівчинка щосили відштовхнулася руками і ногами, всім тілом. Усередині труни бракувало місця, щоб повністю стати навкарачки. Але Сера скроціорблювалася і штовхала з усієї мочі, знову і знову біла плечима об кришку труни. Дівчинка розуміла, що один сильний удар не вирішить справу. І просто тиск теж не годиться. Їй потрібен був хороший, жорсткий, сильний ритм. «Бах-бах-бах». Вона відчувала, як вигинаються довгі дошки кришки домовини. «Ось це мені і потрібно», — промовила вона. «Бах-бах-бах», — грюкала Сера. «Ну ж бо!» — прогарчала вона. А потім почула, як центральна дошка затріщала під натиском горішньої землі. «Давай!» Серафіна продовжила штовхати. «Бах-бах-бах». Дошка почала ламатися. І потім дівчинка відчула, як щось холодне вдарило по голих плечах. Вона мала б зрадіти, що план спрацював, але Серафіна злякалася. Кришка тріснула! Труну засипало! Холодна, липка, важка земля завалила її всю, притискаючи до дна домовини. Якби вона не обв'язала голову сукнею, рот і ніс миттєво заповнилися б землею і вона б загинула.

Працюючи наосліп, лише за допомогою чіпких рук, Сера загірбала повні жмені землі і відкидала її у кутки труни, намагаючись встигнути за тим, як ґрунт просипається крізь діру, але він усе падав, падав, падав. Страшної ваги земля оточила ноги, плечі і голову. Рухатися ставало дедалі важче. Дівчинка

швидко хапала повітря крізь тканину сукні. Груди панічно здіймалися. Їй бракувало повітря!

Нарешті, коли у труні вже не залишилося місця для ґрунту, Серафіна спробувала вилізти. Вона висунула голову в отвір, відштовхуючись ногами, і почала копати у напрямку поверхні. Але земля прибувала так швидко і тиснула так сильно, що Серафіна не мала жодного шансу. Хоча дівчинка й продовжувала копати, земля почала душити її. На груди тиснула нищівна вага землі, вичавлюючи з легенів останній крик.